

Tor!» och att sålunda kristen och hednisk gudadyrkan uttryckts på samma minnesvård. Måhända hava kristnade söner varit fördomsfria nog att låta en hednisk fader få med sig på gravvården en åkallan av hans egen gamla gud till gravvårdens skydd. Runstenen är jämförelsevis ung och tillkommen efter c. 1050, se sid. 75.

Dessa fåtaliga hedniska runstenar visa väl, att hedningarna endast undantagsvis reste runstenar över de döda, vilket ju ock framgår av runstenarnes ringa antal under den avgjort hedniska tiden, och att många av de runstenar, som sakna tecken till vare sig hedendom eller kristendom, därför skulle vara hedniska, är i betraktande av de kristnas talrikhet knappt att antaga, såsom ovan anmärkts.

Att hedningarna under större delen av 1000-talet åtminstone i Svealand varit ganska talrika, framgår ju därav, att 1080 svearne fördrevo konung Inge (Ingulv) d. ä. från Uppsala, emedan han icke ville förestå offren till hednagudarne och valde hans svåger Blot-Sven till konung, som dock efter tre år blev överfallen av Inge och omkom, och av att den helige Åskil, då han förnam, att en stor mängd hedningar mötte Blot-Sven i Strängnäs för anställande av offer på den hedniska avgudaplatsen, blev dödad, då han begivit sig dit för att främja sitt omvändelseverk. I Götaland hade kristendomen vid denna tid vunnit mera stadga, ty det var till Västergötland, som konung Inge tog sin tillflykt efter att hava blivit fördriven, och ett påvligt brev av 1081